

Uden Forhandling blev Høgsbros ovennævnte Forslag vedtaget enstemmig med 66 Stemmer.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Fortættelse af Forespørgsel af Folkethingetsmanden for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) m. Fl. til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet angaaende den mod Lærer Andersen i Kjældernæs anvendte Fremgangsmaade.

Berg: Inden jeg gaar over til paa egne og Meningsfællers Vegne i denne Sag at omtale de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Conscilspræsident angaaende det foreliggende Tilfælde, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger for mit eget personlige Vedkommende i Anledning af de Udtalelser, vi hørte i Gaar, navnlig fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfreds (Bille). Det ærede Medlem svarede vidt omkring i Landet og gennemgik et ikke kort Lidsrum, hvori en vis Art af Forhandlinger ere førte her i Landet. Han viste derved, at han nogenlunde havde fulgt med Beretningerne i enkelte eller et enkelt Blad, hvis Text ikke er nøyagtig, tværtimod fuld af Unøyagtigheder, og han viste ved denne Udvikling, at han ikke var i Stand til selv nøyagtig at udvikle sig over den unøyagtige Text saaledes, at han ikke selv søiede Unøyagtigheden til Unøyagtigheden. Jeg skal, idet jeg bemærker dette, imidlertid afholde mig fra at komme dybt ind paa den lange Historie, som det ærede Medlem opvartede med, idet jeg kun for mit Vedkommende, for saa vidt han omtalte Uttringer, han mente, jeg skulde have brugt, eller Udtalelser, som skulde være salbnne i mit Paahør uden Indsigelse fra mig, vil bemærke, at jeg ikke anerkjender det ærede Medlem som Tolk for mine politiske Anskuelser. Om hans Dom om min og mine Meningsfællers Evne og Villie til at fremme Folkets Lære i det Rald, vi have, vil jeg sige, at hans Dom for saa vidt er mig aldeles ligegyldig, som jeg vilde blive betænkelig, hvis min Fremgangsmaade fandt Anerkjendelse fra hans Side. Naar det ærede Medlem i Anledning af min Paastand om, at det foreliggende Tilfælde var uhyrt, fremhævede Exempler fra vort tidligere konstitutionelle Liv, navnlig fra den Tid, da visse fremragende politiske Størrelser bleve

affatte fra deres Embeder, skal jeg bemærke, at denne Sammenligning kan aldeles ikke føres. Der er ikke den fjerneste Sammenligning mulig mellem disse Tilfælde og det her foreliggende. Der paaantes ikke, at Regjeringen, hvis den tror sig stærk nok dertil, affædiger Embedsmænd, der ere Regjeringens politiske Modstandere. Sigt sfer i alle Lande, det kan være mer eller mindre klogt fra Regjeringens Side, og i og for sig mer eller mindre forsvarligt, men det kan ikke siges, at de Vedkommende ere dømte uhyrt, thi de have igjennem deres offentlige politiske Liv staaet i Opposition til den Regjering, som de tjente under, og de have maattet være forberedte paa, at dette kunde komme til at gaa ud over dem. Hvor meget man end til en vis Tid kan beklage, at noget Saadant sfer, og misbillige det, og hvor meget det end kan forandre Rigsdagens Stilling til Regjeringen, at denne begaar et saadant Brug eller Misbrug, hvad man vil kalde det, af sin Myndighed, er det dog i alt Fald et nogenlunde ordinært politisk Tilfælde, som man har været Vidne til ikke blot her i Landet, men i alle Stater. Mellem disse Tilfælde og det nærværende, hvor man dømmer en Mand paa den Maade som nævnt, uhyrt, deri er der en himmelvid Forskjel, og den Paastand bliver altsaa staaende, at det er en i vor Historie — og Forhandlingerne have ikke modbevist dette — uhyrt Fremgangsmaade, som er anvendt mod den Paagjældende. Naar det ærede Medlem dernæst kom med en velbehagelig Dom om vedkommende Mand, hvem man saaledes har gjort Uret — det er jo ikke noget Nyt at se Folk springe over Gjærdet, hvor det antages at være lavest — skal jeg udtale, at jeg tror, at det, efter hvad der foreligger, kan være den Vedkommende en aldeles ligegyldig Sag, hvad det ærede Medlem i den Henseende har udtalt, ja, at han maatte ogsaa kunde være betænkelig ved sin Sag, for saa vidt han skulde tælle ham mellem sine Forsvarere efter det politiske Anskuelse, hele denne Sag fra hele sin Begyndelse og Oprindelse har faaet. Men naar det ærede Medlem udtalte, at jeg i den Paagjældendes Navn havde fremsført denne Sag her og andetsteds, skal jeg tillade mig at oplyse, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Ikke i hans Navn, men i den almindelige Retfærdigheds Navn og paa egne Vegne har jeg fremdraget denne Sag tidligere og har været med til at fremdrage den her. Det fremgaar tydeligt af, hvad der i den Henseende skriftlig og mundtlig er forhandlet. Den Vedkommende er blot, da han behøvede